Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 ★ číslo 26 ★ 25. června 2006 ★ Cena 6 Kč

Téma týdne
Jak i okolí sborů může pomáhat v misijní činnosti popisuje Václav Kovalčík

NAŠE CÍRKEV VE ŠKODĚJOVĚ PŘIPOMNĚLA VÝROČÍ ÚMRTÍ PRVNÍHO PATRIARCHY

Předpověď počasí na sobotu 10. června hrozila oblačností a místními přeháňkami. Proto jsme ono sobotní ráno s obavou "pozdvihovali své oči k horám" , kde se kupila temná mračna, potvrzující správnost nepříznivé meteorologické vize pro konání bohoslužeb pod širým nebem.

V serpentinách od Desné na Příchovice dokonce několik kapek, rozstříknutých na předním skle automobilu, jakoby chtělo potvrdit neplatnost dříve tak oblíbeného zaklínadla "poručíme větru, dešti". Člověk, který nepočítá se Stvořitelem, může sice klidně poroučet, ovšem výsledek odpovídá míře jeho zpupnosti a pýchy. Člověk uvědomující si svou závislost na Hospodinu se v pokoře modlí a vše s důvěrou odevzdává do laskavých Otcovských rukou. Věřím, že to byly modlitby mnohých, díky kterým nás již při projíždění Vysokým nad Jizerou – jako mávnutím kouzelného proutku - vítalo polojasné nebe a sem tam nesměle prorážející sluneční paprsek. Ve Škodějově nás pak již pozdravilo blankytně modré nebe v plném slunečním svitu.

Letošní bohoslužby v rodišti zakladatele a prvního patriarchy naší církve ThDr. Karla Farského proběhly - po organizační stránce – pod patronací libereckého vikariátu. Shromážděné z blízka i daleka úvodem přivítal vikář Mgr. Benjamin Mlýnek. V liturgii se střídali přítomní duchovní. Vzpomínku na prvého patriarchu uvedla sestra farářka Mgr. Lada Kocourková ze Semil. Vzpomenula rovněž dvou obětavých laiků – bratra Naděje z Jablonce nad Jizerou a bratra Krykorky z Jesenného, kteří se – mimo jiné - vždy ochotně a rádi podíleli na údržbě zdejšího areálu. Asi nejvzdálenější – ovšem o to více vítaný a milý host - brněnský biskup ThDr. Petr Šandera – se ujal eucharistické části liturgie. Svátost večeře Páně potom vysluhoval spolu s druhým – neméně vzácným hostem – ThDr. Tomášem Buttou.

Jednoho z kandidátů na úřad patriarchy, generálního tajemníka sněmu, faráře v Praze 2 – Nové Město i svého někdejšího kolegu ve vikariátu, bratra Tomáše Buttu, jsme pozvali do Škodějova také proto, aby nám posloužil výkladem Slova Božího. Ve svém kázání (Žd 13,7-8) nadepsaném "Farský vede církev ke Kristu", mimo jiné řekl: *„Nejde jen o pokládání věnců a smutné vzpomínání na kdysi slavnou dobu – včerejšek, který již odplynul, nýbrž je třeba připomínat živou osobnost Farského jako svědka Ježíše Krista. On nás učí přijímat evangelium svobodně. Nemusíme být tak svázáni minulostí, tradicemi a ustanoveními, ale můžeme jako křesťané být svobodní, nezaujatí a otevření budoucnosti. Farský hleděl k budoucímu a svobodu spojoval s odpovědností. Ovšem o nás to vždy neplatí. Je to spíše stálá možnost než skutečnost. Nemáme někdy dost odvahy se otevřít budoucnosti jako Farský a jeho spolupracovníci. Někteří svobodu zase chápou jako nezodpovědnou libovůli a lhostejnost vůči poslání a životu církve... Farský vedl církev a lidi své doby ke Kristu. Jsou vůdcovské osobnosti, které vedou lidi k sobě. Vnímají silně svou vlastní důležitost a dávají to druhým patřičně najevo. To o Farském říci nelze. Celým svým působením a úsilím vedl Farský ke Kristu. Všechny autority pro něho ztrácejí svou důležitost a do středu jeho života i hlásání se dostává živý Kristus a jeho evangelium…Jsme lidem víry, který je na cestě. Máme proto přijmout ujištění, že Ježíš Kristus je tentýž nejenom včera, ale i dnes, i v tomto okamžiku. I dnes Ježíš pomáhá, i pro dnešek platí jeho oběť na kříži, kterou přinesl za naše viny, i dnes je tím vzkříšeným a vítězným Pánem. I dnes působí ve své církvi. Kristus není vázán zcela na žádnou osobnost ani dobu. Jeho Duch*

Dokončení na str. 3

Lesopark u Husova sboru v Náchodě slouží veřejnosti (viz str. 3) *Foto: Václav Kovalčík*

385 LET OD STAROMĚSTSKÉ POPRAVY

Ve středu 21. června jsme si v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze připomněli už 385. výročí popravy 27 příslušníků stavovského odboje. Po prohrané bitvě na Bílé hoře a neslavném útěku "zimního krále" Fridricha Falckého se tímto krutým způsobem vypořádal s poraženými vítěz Ferdinand II. - Habsburský. Mezi popravenými byl i rektor University Karlovy Jan Jesenský, slavný humanistický hudebník a umělec Kryštof Harant z Polžic a Bezdružic a také prezident apelačního soudu a královský komorník Fridricha Falckého Václav Budovec z Budova, kterému se dostalo "výsady" být prvním, kterého kat Jan Mydlář veřejně stal. Václav Budovec z Budova (*28. 8. 1551 v Janovičkách na Čáslavsku) pocházel z rodiny, která se od počátku hlásila k Jednotě bratrské. Působil jako diplomat v Cařihradu a výrazně se angažoval při jednáních o vydání Majestátu Rudolfa II. Při stavovském povstání byl členem direktoria a spoluautorem textů stavovské "Apologie".

Václav Budovec z Budova je také osobou, o níž zanechali své svědectví i jeho nepřátelé: *„Když po vyslyšeném smrti své orteli do svého se navrátil vězení, přišli k němu dva kapucíni a příčinu svého příchodu oznámili, že ta jest, aby k němu v úzkosti postavenému milosrdenství dokázali. Zeptal se pán, které by to bylo milosrdenství? Odpověděli, že bychom pánu cestu k nebi ukázali. Na to pán: "Nu, cestu k nebi? Tať jest mi z milostí Boží dobře známá." A oni: "Pán se svým domněním svodí." Pán zas: "Nesvodím; ne na doufání, ale na nepohnutelné pravdě založena jest naděje má. Nebo já jiné cesty nemám kromě toho, kterýž řekl >Já jsem cesta, i pravda, i život.<" Na to kapucíni: "Ale bez církve není spasení." A tu oni k žvanicím o vzácnosti církve se obrátivše, když církví papeže s kardinály a biskupy míti chtěli a o tom až do zošklivení tlampali, mučedník s hněvem odpověděl, řka: "A já o vašem papeži to vím, že jest náměstek ďáblův, Antikrist a syn zatracení, a šelmou rdící se krví svatých, kterouž střebe, jako i nyní mou a tovaryšů mých. Táhněte i s ním, kam hodni jste; mně pak pokoj dejte. Ač chcete-li se ode mne cestě spasení poučiti, počkejte, nebude mi těžko, pro spomožení dušem vašim něco na to času a práce vynaložiti." Tu oni bivše se v prsy, křižujíce se, odešli, že nikdy tak rouhavého neviděli kacíře, mluvíce.“*

Málo je známa skutečnost, že v roce 1631, když Sasové na krátkou dobu obsadili Prahu, konal se v Týnském chrámu slavný pohřeb všech popravených, kterého se zúčastnily tisíce lidí. Tehdy byly hlavy 27 příslušníků stavovského odboje označeny lístky, uloženy do zvláštní truhly a v noci tajně pohřbeny. Když byl protestanstký duchovní Samuel Martin, který vedl pohřební obřady, vypovězen, odnesl s sebou i tajemství, kde jsou uloženy.

(noe)

Dětský domov v Dubenci otevřen

V Dubenci (okres Příbram) otevřela naše církev 1. června nestátní dětský domov rodinného typu a chráněné bydlení / dům na půl cesty. Slavnostní pásku přestřihli společně po úvodních projevech pražský biskup Mgr. Karel Bican, garant projektu a poslankyně za ODS JUDr. Eva Dundáčková, která se stala "kmotrou" projektu.

Projekt, jehož garantem je též starosta obce Dubenec Josef Kopecký a zaštítil ho rovněž hejtman Středočeského kraje Petr Bendl, si mimo jiné klade za cíl vytvořit dětem a mladým dospělým prostředí, které se co nejvíce blíží prostředí rodiny a chce jim poskytnout pomoc do doby, než budou připraveni k samostatnému a plnohodnotnému životu.

Slavnostnímu otevření předcházela rozsáhlá rekonstrukce a přístavba, kterou prováděla v letech 2003 – 2006 pražská diecéze za finanční pomoci nadací: Civilia, Divoké husy, Eurotel, Nadace rozvoje občanské společnosti a nadačních fondů Václava Klause a Veolia. Na stavbu přispělo též město Příbram, řada firem a jednotlivců, významné byly i věcné dary a slevy na materiál a služby, které poskytla řada dodavatelů. Domov díky iniciativě kmotry projektu poslankyně Evy Dundáčkové získal v tomto roce prostředky též ze státního rozpočtu. Nemalou měrou přispěla na dokončení stavby též Lutherská evangelická církev v Bavorsku.

Dětský domov má kapacitu 9 dětí ve věku 3 – 18 let, dům na půl cesty poskytne bydlení 2 - 5 mladým dospělým. Vznikem domova bylo vytvořeno 6 nových pracovních míst pro odborné i pomocné pracovníky. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy zařadilo domov do rejstříku škol a školských zařízení od 1. srpna tohoto roku. K tomuto datu by měl dětský domov a dům na půl cesty přivítat i své první obyvatele.

Mgr. Hana Tonzarová
tisková mluvčí

Závěrečný koncert Harmonie

V podvečer 30. května se v kostele sv. Vojtěcha sešli žáci, učitelé, rodiče, přátelé školy a náhodní kolemjdoucí, aby povzbudili svojí přítomností mladé začínající umělce.

V úvodu se obecenstvu představili dva "struční a vážní" moderátoři koncertu – Otík (učitel na zobcové flétny, klarinet a saxofon Otakar Hájek) a Romík (učitel hudební nauky, hry na keyboard, klavír a violoncello Roman Haas). Pro velký počet účinkujících se snažili být velice struční, ale i přesto nezapomněli upozornit posluchače na webové stránky školy, jejichž adresa je www.zusharmonie.cz.

Zaplněnému sálu se představili sólisté, jak ti nejmladší, tak i staršího věku. Repertoár měli velice pestrý, z úst zpěváků zazněly lidové písně, jazzové

Dokončení na str. 4

Odkud pochází svědomí?

Stejně tak bychom se mohli zeptat: „Odkud pochází jazyk? Proč mluvíme?“ Aby člověk dospěl k jazyku a k myšlení, potřebuje pomoci. Mluvit nás učí rodiče a vlivem komunikace s druhými se staneme tím, čím vlastně sami od sebe jsme.

Anglický lord kancléř, právník, hluboce věřící Sir Thomas More, žijící na přelomu 15. a 16. století, se snažil vycházet se svým králem Jindřichem VIII. a zabránit konfliktu. To bylo dost dlouhou dobu možné, ale pak přišla chvíle zlomu. Stalo se, že tento diplomat měl podepsat něco, co naprosto nemohl sloučit se svým svědomím. Odmítl, vystavil se tak nejvyššímu riziku a nakonec byl popraven. More totiž dodržoval zásadu: „Být věrným služebníkem svého krále, avšak nejprve Boha.“ Toto klidné přesvědčení však bylo totožné s jeho "já" natolik, že "já nesmím" se v něm změnilo v plně prožité "já nemohu".

Jde o vnitřní proces, který známe všichni. Jsou činy a postoje, které nemůžeme přijmout, i když se dočkáme velmi nepříjemných důsledků, neslučují se totiž s naší hierarchií hodnot. Jako křesťané se snažíme podřídit se normám, které reprezentuje Desatero, aktualizované Ježíšovým kázáním na hoře. Je pravdou, že snad nikomu z nás se nedaří zcela stoprocentně Desatero naplňovat, všichni máme své rezervy, ale je nezbytné o to usilovat s plnou opravdovostí a pokorou.

Svědomí je přítomnost absolutního hlediska v konečné bytosti. Toto hledisko je zakotveno v citové struktuře. Obecné, objektivně správné a dobré se má projevovat jako správné v našem svědomí, jež chápeme jako "svatyni" člověka, něco, co je třeba respektovat (P. Seknička, 2001).

Božský hlas svědomí objevuje jako první Sókrates. Pro mravní hodnotu jednání je rozhodující svědomí, které činu předchází. "Špatné svědomí" nabádá člověka k tomu, aby se polepšil a v budoucnu se nevhodného jednání vyvaroval. Touto problematikou se zabýval již v době scholastiky sv. Tomáš Akvinský a v době německého osvícenství I. Kant (A. Anzenbacher, 1994). Podle M. Thompsona, jenž je známou vědeckou autoritou i v oboru etiky, se obecně dá říci, že mravní povědomí, získávané prostřednictvím svědomí, považujeme za zdroj hodnot a mravní intuice, která předchází rozumovým argumentům.

Svědomí, vrozený smysl pro to, co je a není správné, lze popsat z pohledu náboženství jako "Boží hlas" v duši. Lidské vědomí nelze redukovat pouze na psychiku, je daleko komplexnější záležitostí, vždyť pouze člověk se může tázat po smyslu věcí. Žádná lidská bytost není vyvázána z tázání se po smyslu života. Uvědomujeme si, že v touze po bytostné celistvosti a harmonii, a tedy v souznění s hlasem svědomí, toužíme usilovat o konání dobra, o dobrou vůli, která se pokouší být v souladu se svědectvím proroků a apoštolů a "Božím hlasem" v nás.

Olga Nytrová

K výročí narození dr. Karla Farského

Pokračování z č. 25

Z jedné takové Karlovy návštěvy na skok, přímo před koncem války, zůstala mi rozmarná epizoda. Přišel navečer – snad to bylo zrovna v den, o němž píše v Přelomu na str. 63 a 64, už nevím jistě – a zastavil se u mne v kanceláři v Jindřišské ulici asi před sedmou hodinou večerní; po osmé že pojede ze Smíchova dál na Plzeň – a to chtěl ještě učinit zastávku na minutu u nás v bytě. Náhodou bylo to zrovna v den, kdy u Šenfloků šenkovali tehdy vzácný černý mok. Proto, když se mi Karel zmínil, že má po cestě žízeň, upozornil jsem ho na tak lákavou příležitost – a na jeho námitku, že nezbývá času, když by se rád zastavil i u nás, ptám se ho: „No, vypiješ za deset minut jednu?“ Karel se zamyslil a pak povídá: „Za deset minut jednu? Za pět minut dvě!“

Ještě za několik dní potom mi píše v dopise z 26. 10. 1918, že mu „to šenflokovské zahnalo žízeň tak dokonale, že ji podnes nepocítil“.

Je tedy patrné, že pijákem nebyl, když mu ty dvě sklenice, a už ani nevím, byly-li opravdu dvě, stačily na kolik dní. Ale míval bodrý humor, kterému se nejlépe dařívá při sklence, a proto jíobčas nepohrdnul. Humorem si získával přátele a úspěšně čelíval nepřátelům. Až v posledních letech života stal se, jak jsem již naznačil, skoro úplným abstinentem, jak pokud jde o kouření, tak i v pití; naprostá zdrženlivost v pití mu však, jak myslím, nesvědčila. Mám za to, že nehledě k tomu, že sám Ježíš se dokonce staral o to, aby svatebčané měli víno a dobré víno, a že tudíž ani Ježíš nebyl úplným abstinentem – je něco na léčebné metodě našeho dobrého známého, nebožtíka děkana Čermáka, který mně jednou velmi podrobně líčil, kolik lidí jakživ uzdravil – a všechny plzeňským pivem; naopak s těmi, kteří se jeho receptem neřídili, s těmi se všemi to skončilo špatně, jak mně rovněž uváděl přesné toho doklady. V některých případech, zejména pokud jde o lidi slabé, kteří musejí mnoho namáhat hlasivky, něco na té pivní metodě asi je. Ovšem, všeho s mírou! V tom je ctnost.

Řekl jsem: „dobrého známého“. Je pravda, vylíčil jsem dost podrobně osobnost děkana Čermáka, ale přece jednu věc jsem zatajil – a právě, abych tak řekl, tu hlavní, bez níž si ho nelze naprosto dobře představit. Říkával, že má v hlavě mnoho vlhkosti a tu vlhkost z hlavy odváděl po starodávném (kapucínském) zvyku – šňupáním. Už od dětství. Když ho maminka jako patnáctiletého vypravovala od Trosek ponejprv na studie do Litoměřic – vezl ho tatínek – podstrčila mu na cestu, aby tatínek nevěděl, tabatěrku.

JUDr. Josef Farský

(pokračování příště)

Nad Písmem

Buďme bratry a sestrami Ježíše Krista

Mk 3,20-35

Ježíš začal své veřejné působení v Galileji, v kraji, kde vyrostl a prožil své mládí, kde napřed žil jako obyčejný a nenápadný tesař. Chodil od města k městu, od vesnice k vesnici, uzdravoval nemocné a kázal o Boží lásce k nám a jak na ni my máme odpovědět svou láskou k Bohu a lidem. Již unavený a hladový se uchýlil do domu Šimona Petra, aby se tam i se svými učedníky najedl, posilnil a snad i trochu odpočinul. Ale zpráva o jeho přítomnosti se rozšířila v okolí a lidé se opět shromáždili, aby ho viděli, přednesli mu své neduhy a slyšeli od něho slova útěchy a posily.

A tak, jak je to ve světě dodnes, jeho činnost vyvolávala u jedněch veliké nadšení a souhlas, ale i nenávist u farizejů a zákoníků, nesouhlas a neporozumění u příbuzných. Jeho strýcové a bratranci, bratři, když slyšeli o Ježíšově činnosti, nechápali, možná i trochu záviděli. Vždyť vyrůstal mezi nimi od dětství, žil s nimi a najednou je něco víc – je úspěšný, jdou za ním lidé, aby jim pomohl, uzdravil jejich nemoci. Chodí krajem, lidé se za ním hrnou, jakoby byl slavný učitel. To přece není normální. Nezajímá je, co káže, neposlouchají, o čem mluví, ale vědí – „Ježíš se nám zbláznil, pomátl se.“ Možná, že to byl i strach o Ježíše – vždyť se ani neměl čas najíst, odpočinout si. Přimějí i Ježíšovu matku, aby šla s nimi, aby ho odvedli domů.

Nepřišli jen příbuzní, přišli i učení právníci a teologové z hlavního města a ti již věděli své: „Ježíš je posedlý ďáblem“, „ďábly vyhání Belzebubem!“ Takové obvinění ještě ve středověku, již v době křesťanství, znamenalo mučení a upalování, buď z pověrčivosti nebo z nepochopení a následné zloby. Jaká je to zvrácenost! Ježíše plného lásky přirovnávají k ďáblu.

Byli to pravděpodobně zástupci židovského sinedria, přišli jako vyšetřovací komise, měli vyšetřit všechny osoby a události z teologického hlediska. Ale oni už vše "věděli", měli už ve všem jasno. Nemohli popřít, že Ježíš koná zázraky, uzdravuje nemocné, nechtěli však uznat, že je to mocí Boží, protože by pak museli přiznat, že Ježíš Kristus je Mesiáš, a to jim hrdost nedovolovala. Tak raději volili spojení Ježíše se satanem, s Belzebubem. Pán Ježíš na dvou podobenstvích dokázal, že obvinění zákoníků nedává smysl, jeho argumentace je střízlivá, logická a uvážená.

Cožpak může obstát rozvrácená a rozhádaná rodina, dům či stát? Tam, kde jsou vnitřní spory, nelze čelit zlu z venku. A zlo, které často vládne tímto světem, nás někdy přímo ohromuje svou mocí a svou jednotou. Zlo dovede vybudovat armády, vést vítězné války, dovede vyprovokovat a poslat do ulic masy. Zlo se zmocní veřejného mínění, zlo drží neobyčejně pohromadě, je na první pohled líbivé a přijatelné. Tak jako satana nelze vyhánět satanem, zlo nelze vyhánět zlem, lež nelze vyhánět lží. Se zlem se nejde spolčovat, zlu je třeba odpírat a bojovat proti němu. Siláka je třeba nejdříve přemoci a spoutat a pak teprve můžeme vniknout do jeho domu a zmocnit se toho, co drží ve svém majetku. A stejně tak i zlo je třeba přemoci a jen tak lze osvobodit ty, které drží ve své moci.

To právě dělá Ježíš. Přemáhá zlo dobrem a ten, kdo to nevidí nebo nechce vidět, ten se dopouští rouhání proti Duchu svatému, hříchu proti pravdě. Ježíš je Pravdou a takový hřích je hříchem věčným, neodpustitelným. Toho se dopustili tito rádoby vědci a teologové, když nazývali dobro zlem a zlo dobrem, i když viděli, že Ježíš Kristus vymaňuje lidi z pout nečistého ducha. Boží skutky v Ježíši Kristu připsali ďáblu a pak už měli důvod k jeho zavrhnutí a odsouzení.

Hříchy proti jednotlivým ustanovením Zákona, proti Desateru lze odpustit, na každý hřích Ježíšova krev stačí. Kdo má bázeň Boží, prosí Ježíše Krista o smilování, tomu je odpuštěno. Ale nelze odpustit, když někdo dobrou věc označuje za dílo satana, když někdo dobrovolně odmítne Ježíše Krista, nebojí se ho, nechce mít nic společného s obětí Pána Ježíše Krista.

Ježíš byl ještě i pod druhým tlakem, pod tlakem rodiny. Zákoníci se postavili proti Ježíši z nenávisti a příbuzní z lásky. „Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají,“ přišel mu kdosi oznámit.

Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji bratři?“ Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: „Hle, moje matka a moji bratři!“

Kdo se plně vydá Boží lásce, bývá často nepochopen. Odtrhne se od rodiny, ale ne tak, že by se nestaral. Vždyť Ježíš když umírá na kříži a uviděl svou matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl jí: „Ženo, hle, tvůj syn!“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ Postaral se o ni.

Jeho rodina mu nerozumí, až později po vzkříšení pochopili, když matka a jeho bratři se spolu s dalšími učedníky modlili, a už se modlili deset dní od rána do rána. V první církvi se pak jeho bratr Jakub stal vedoucím sboru v Jeruzalémě. Ježíš dál řekl: „Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“ Ty nejužší vztahy jsou mezi těmi, kdo kladou Boží vůli na první místo. Tady nerozhoduje původ nebo rod ale láska k Pánu Ježíši. Je tedy na nás, abychom se i my stali jeho bratry a sestrami, to znamená, abychom plnili Boží vůli. Amen

Martin Kopecký

Nebeský Otče,
děkujeme ti,
že dáváš své slovo.
Tvůj Syn
a náš Pán
obstál v tříbení života.
Lidem kolem sebe,
v dnešním evangeliu,
jsi dal dobré svědectví.
Dej,
aby na nás
bylo patrné,
že jsme tvoji.
Kéž v nás
nenacházíš zármutek
ale zalíbení.
Skrze tvého
Ducha svatého,
jenž zapálil víru
v nás samých.
Amen

Z kazatelského plánu

3. neděle po Svatodušních svátcích

Vnitřně rozdělený dům neobstojí

Kdo vězí hluboko ve hříchu a odmítá pokání, ten není ani ochoten uznat, že Ježíš plní Boží vůli jako poslušný Syn nebeského Otce, že tedy jen proto je schopen podivuhodně přemáhat síly zla. Lidé se spíše pokoušejí čelit zlu jiným zlem, proti násilí postupovat násilím. Neobrácený člověk, jehož srdce nebylo zasaženo Duchem svatým, těžko chápe Ježíše Krista. Jeho zvěst je tak nová, nezvyklá! Ani ti nejbližší z jeho pokrevní rodiny ho hned nepochopili.

Podnes platí: studovat Bibli a v ní obsažené evangelium pouhým rozumem bez víry může mít ten výsledek, že si člověk vytvoří zcela falešný pohled na Krista a podle toho pak i jedná.

Vstup: 1 S 8,4-9 (Jr 33,14-16)

Tužby:
2. Abychom svou záchranu hledali výhradně u Pána Ježíše a nepochybovali o jeho svatém poslání...
3. Abychom celým životem svědčili, že náležíme Kristu, a vyvarovali se zbožnosti zdánlivé a povrchní...

Epištola: 2 K 4,13-18
Evangelium: Mk 3,20-35
K obětování: 2 K 4,5-6
Závěrečné čtení: 1 P 2,4-9 (Ž 138)

Modlitba:
Děkujeme ti, nebeský Otče, že tvůj Syn nám otevírá oči pro správné a pravdivé vidění všeho. Osvobozuje nás od našich klamů a zdání a ukazuje správnou cestu životem. Kéž nám pomáhá tvůj svatý Duch, abychom Kristovo naučení přijímali s pokorou a nepohoršovali se nad ním, když nám pravdivě vytýká naše nedostatky. Rač nám dát sílu k uposlechnutí a k následování Pána, i když to leckdy bude nesnadné. Připomínej nám v takových chvílích, že nám ve svém Synu nabízíš vysvobození ze hříchu a život věčný.

Vhodné písně: 31, 35, 49, 75, 187, 294, 309, 323

I OKOLÍ NAŠICH SBORŮ JE VIZITKOU CÍRKVE

Mnohé naše sbory postavené s vírou a láskou našimi předky byly mnohdy umístěny do míst, která se přímo nabízejí, aby byla zkrášlena zelení a květinami, neboť i tyto mají velkou vypovídací hodnotu. Esteticky totiž doplňují jednak exteriéry našich sakrálních staveb, jednak mají i vypovídací hodnotu o životě společenství církve. A konečně – tam kde je možno pohlédnout na barvy a tvary květů, keře i stromy, tam je možno vnímavému člověku znovuobjevit zázrak Božího Stvoření. Třeba i v městských aglomeracích, kde naše sbory nestojí uprostřed zahrad, měl by třeba vstup do sboru být zvýrazněn i na malém kousku upravenou zelení. Chce to jen najít si čas a mít chuť. Pohlédneme-li leckde při náhodných cestách krajinou a setkáme-li se s objekty naší církve, pak pohled na jejich okolí nemusí být vždy uspokojivý. Jsou místa, kde dříve kvetly květy a dnes naleznete trávu po pás, na dřívějších záhonech pak nepořádek.

Rád bych se proto s vámi podělil o radost a seznámil vás se zkušenostmi, jak jsme zvelebovali náš park u Husova sboru v Náchodě, a zároveň bych rád všechny, kdo v letní sezóně cestují, pozval k prohlídce nejen našeho sboru, který na podzim r. 2004 byl Ministerstvem kultury ČR zapsán na seznam kulturních památek, ale také našeho lesoparku.

Lokalita lesopark u Husova sboru v Náchodě je zajímavá. I když se nachází v centru města v blízkosti rušné silnice k polským hranicím, je to oáza klidu, kde hnízdí různé druhy ptactva. Prolínají se zde četné půdní druhy. Z výskytu původního rostlinstva se usuzuje, že se jedná o půdu kyselou. Z archivních pramenů se dovídáme, že kdysi na tomto území meandrovala řeka Metuje a že se zde vyskytovalo rašelinné společenstvo rostlinných druhů.

Před rokem 2001 se tato lokalita nacházela v nedobrém stavu. Když jsme se sem přestěhovali z Ostravy, ihned jsme započali se zvelebováním parku a zahrady. Část našich rostlin jsme přivezli ze slezsko-ostravské zahrady. Započala tvrdá práce - éra záchrany a zkrášlování.

Prvním úkolem bylo stříhání keřů, pak obnovení několika málo záhonů pro výsadbu květin - jiřin, gladiolů, tulipánů, narcisů a ostatních dovezených rostlinných druhů. Tato první etapa znamenala odplevelení záhonů, novou výsadbu trvalek a poté rozšiřování zahradních ploch. Před vchodem do správní budovy jsme obnovili v záhonu církevní znak, kde v kalichu každoročně kvetou červené begónie, které kontrastují v kříži s bílou barvou květin téhož druhu.

V roce 2002 na jaře jsme vysadili další trvalky a dvouletky. V dubnu a v květnu poprvé jsem provedl výsev rodu *Helianthus* – slunečnice, *Aster* - astra, *Zinia* - ostálka a jiných atraktivních letniček.

V roce 2003 z krásných, vzrostlých stromů byla pokácena borovice vejmutovka, která trpěla nevyléčitelnou virovou chorobou. Na zbylém pařezu a v jeho okolí jsem postavil skalku. Sháněli jsme vhodnou kolekci skalničkových zástupců. Z nich můžeme uvést rod *Gentiana* - hořec, *Aubrieta* - tařička, *Geum* - kuklík, *Arabidopsis* - huseník, *Doronicum* - kamzičník, *Pulsatila* - koniklec, *Iris* - kosatec, *Tulipa* - tulipán, *Narcissus* - narcis, *Erica* - vřes aj. Na skalce rostou také zástupci rodu *Rosa* - růže. Skalka hýří barvami od předjaří až do prvního sněhu.

V roce 2004 – jubilea našeho Husova sboru i města Náchoda, byly obnoveny parkové cestičky, opraveny a natřeny lavičky, dále byly vysázeny další keře i květiny, které jsme dostali dokonce jako sponzorský dar – jde např. o kolekci dosen. V tomto roce nastává další zajímavá etapa, a to rozvoj místa, na kterém pro ukázku i užitek rostou léčivé byliny i koření.

V roce 2005 k části skalkové přibylo i jezírko, které dostalo název JAVA-VAJA. Název vypovídá o šťastné souhře číselných kombinací. Zde jsme vysadili rod *Iris* - kosatec, *Bergenia* - bergenii, kapradí, třtinu křovištní a brslen. Opět jsme provedli kultivační řez okrasných dřevin.

Zájem o prostředí sboru může také aktivizovat církevní společenství. Jako příklad uvádím, že na podzim jsme ve sboru vyhlásili akci Kupte si růži pro park. Setkali jsme se s velkým pochopením našich členů. Do deseti dnů byla shromážděna potřebná částka k uhrazení růží pro výsadbu. A když v tomto roce poprvé roz kvetou, bude to také důvod k dalšímu setkání – růžové slavnosti.

Letos byly zasazeny další rostliny jako kolekce všehochuti zástupců z různých koutů světa. A navíc ku prospěchu propagace našeho lesoparku nám pomáhá digitální technika - pořizujeme a převádíme fotky tohoto "našeho miniráje" do počítače. Rozvoj internetu také napomáhá propagaci daného území. Čas našeho bydlení v Náchodě ukázal, že naše práce nebyla a není marná. Park navštěvují lidé, aby si zde na lavičce odpočinuli, park se stává také místem setkávání při nejrůznějších příležitostech a navíc poskytuje bohatou květinovou výzdobu pro náš sbor po téměř celý rok. Umělé květiny nepotřebujeme. Dokonce ani v zimě, kdy na chodbě vy-kvétají ze zahrady přemístěné amarylisy, orchideje a jiné druhy, které zkrášlují bohoslužebný prostor. Mám rád toto území, píši o jeho historii, rostlinných druzích a perspektivách parku svou bakalářskou práci. Lesopark mě také inspiruje k umělecké tvorbě, o čemž se můžete přesvědčit. Např. na stránkách varhanického kurzu je k poslechu skladba Proměny lesoparku u Husova sboru v Náchodě (http://varhanicky-kurz.kvalitne.cz). Lesoparku jsem věnoval několik svých básní, které byly ohodnoceny jak v soutěži v rámci Prima sezóny, tak na přehlídce Slam poetry v Hradci Králové. A konečně jsem velmi vděčný panu Mirku Kovaříkovi za to, že zařadil mé verše do pořadu Zelené peří, který je vysílán Českým rozhlasem – Praha.

Co je cílem pro následující léta? Udržování a stabilní péče o lesopark; rádi bychom dále "povýšili" náš lesopark jednak na "malou učebnu" poznání květů, keřů a stromů, jednak se snažíme o to, aby dříve či později mohlo být toto území vnímáno stejně jako náš sbor jako tentokráte přírodní památka, která by stála vedle kulturní památky; zisk grantu na další rozvoj; publikování a zakládání rubriky lesoparku i v jiných časopisech. V budoucím čase - získáme-li finanční prostředky z darů sponzorů či z grantů, by mohl být v parku postaven třeba i minigolf, případně šachové pole v části, která sousedí s pojišťovnou - to vše s květinovou výzdobou. Ukazuje se, že i to je jedna z forem, jak představit světu kolem nás naši církev. Snad také náhodní příchozí naleznou cestu z krásného exteriéru do působivého interiéru k slyšení Slova ve společenství sester a bratří. Při nejrůznějších příležitostech informujeme veřejnost i média o našich snahách.

Jistě – nápadů a projektů je hodně ale peněz málo. Myslím si, že lesopark u Husova sboru v Náchodě reprezentuje dobře tu malou ratolístku – naši Církev československou husitskou, může tak být snad i s vaší podporou… Díky.

Václav Kovalčík

NAŠE CÍRKEV VE ŠKODĚJOVĚ...

Dokončení ze str. 1

vane dějinami a projevuje se skrze své věrné svědky. Farský je Ježíšův svědek. Je tím, kdo svým kázáním a životem odkazoval právě k němu. Kristova milost je s námi jako naděje pro budoucnost husitské církve, křesťanství, naší vlasti uprostřed Evropy, ale i nadějí našeho osobního života. Neboť se k nám sklání ten, který je tentýž včera i dnes i na věky. Amen."

Varhanního doprovodu liturgie se ochotně ujala sestra Marie Truncová z Liberce. Bohoslužebné shromáždění obohatil dvěma skladbami svou procítěnou hrou na housle bratr Hlůže z Jesenného za varhanního doprovodu sestry Křivánkové.

Technickou stránku bohoslužeb – kvalitní profesionální ozvučení - zabezpečil ochotně bratr Kocourek ze Semil.

Po bohoslužbách se přítomní odebrali k pamětní desce, připomínající místo, kde stávala patriarchova rodná chaloupka a po krátké pobožnosti zde položili kytici květů. Květiny díků byly s tichou modlitbou umístěny také na hrob rodičů ThDr. Karla Farského v nedalekých Roprachticích.

Atmosféra bohoslužeb konaných v rodišti našeho prvního patriarchy je zvláštní. Pokaždé jiná. Vždy si můžeme pro své duchovní povzbuzení odvézt do svých domovů něco nového. Nelze pominout ani vnější velice působivé kulisy: vůni čerstvě posekané trávy, zpěv ptáků atd. Výstižně říká žalmista: *„Toto je den, který učinil Hospodin, proto jásejme a radujme se z něho."* (Ž 118.24).

Příští rok – dá-li Pán –by se zde měly konat bohoslužby "celocírkevní". Proto určitě nashledanou ve Škodějově L.P. 2007!

Benjamin Mlýnek

Ptáme se kandidátů na úřad patriarchy

Tomáš Butta

Jan Hradil

**** Pokud budete zvolen patriarchou, provedete nějaké změny v úřadu ústřední rady?***

V souvislosti s volenou funkcí tajemníka VIII. sněmu přicházím pravidelněji do kontaktu s jednotlivými pracovníky odborů. Spolupracuji s odbory tiskovým, osobním, archivním, s odborem pro vnější vztahy i dalšími. Za dobu několika posledních let došlo ke značné personální výměně. Někdy se pracovníci střídali velmi rychle. Vybavuji si také nepřátelskou atmosféru, odcizenost a nejistotu v pracovním prostředí úřadu před rokem v době vystupňované krize ve vedení církve spojené s nezodpovědným hospodařením. Od té doby došlo ke změnám k lepšímu. To neznamená, že není potřebné hledat cesty k tomu, jak by ústředí církve získávalo svou větší funkčnost a služebnost pro celek církve. Pokud není čtenářům Českého zápasu známa současná struktura úřadu ústřední rady, pak získají obecnou informaci ve schematismu v kalendáři Blahoslav 2006. Dříve mělo ústředí šest odborů (ideový, osobní, právně-hospodářský, tiskový, církevního umění a archivní), později sedm a v současnosti je jich deset. V čele každého z odborů má být přednosta, který musí splňovat potřebná kriteria. V případě pracovníků ústředí církve, a to nejen ve vedoucích funkcích, má jít předně o jejich odbornou kvalifikaci pro konkrétní svěřenou činnost. Dále je nezbytná víra a vnitřní vztah k naší církvi, v jejímž organizačním centru pracují. Současně se očekává schopnost spolupráce a dobrých vztahů, neboť i tato skupina zaměstnanců je a má být předně společenstvím církve. Vzhledem k názvu "úřadu ústřední rady" naší církve v České republice, je proto zživotnění a obnova služebné funkčnosti pro církev v odpovědnosti celé ústřední rady – biskupů i laických zástupců. Jednotlivé odbory úřadu mají vztažnost k projednávaným referátům, které vedou biskupové a laičtí členové ústřední rady. Ze svého pohledu faráře a tajemníka sněmu vidím v současnosti nedostatečnost úřadu v tom, že není obsazeno oddělení duchovní péče. Právě to by mělo zajišťovat učebnice náboženství, osnovy pro vyučování ve škole, katechetické příručky a materiály. V úřadě chybí i odborník na církevní řády se znalostí státních předpisů, aby se předešlo některým situacím. Dříve existoval také odbor církevního umění, který měl posuzovat úpravu liturgického prostoru našich sborů a modliteben a pomáhat při pořizování nového liturgického zařízení. Úřad ústřední rady naší církve má poskytovat i všestrannou poradenskou službu, kterou by bylo možné zužitkovat při konkrétních aktivitách v náboženských obcích.

Dle toho, nač se ptáte, vyvstává pocit, že jste přesvědčeni o nutnosti jisté reformy vedení církve. Ale věřte, že úřad ústřední rady není v pravém slova smyslu vedením církve. Jde o administrativní složku, která má povinnost vykonávat rozhodnutí a nařízení ústřední rady coby voleného orgánu. Ředitel úřadu může pouze to, že hospodaří dle rozpočtu schváleného zastupitelstvem. On sám má povinnost přímé kontroly výkonu práce jednotlivých členů úřadu ústřední rady. Význam patriarchy je opravdu ve zcela jiném akcentu, a to:

* Patriarcha církve si musí s plnou zodpovědností položit otázku, jak je hlásáno evangelium v našem křesťanském společenství.
* Jak jsou plněny podmínky dané opět evangeliem.
* Pokud bych to měl říct trochu jinak:
- jak kvalitní je misie,
- jak kvalitní je evangelizace.

Patriarcha by měl být stmelujícím prvkem mezibiskupské, mezidiecézní - celocírkevní komunikace. Obzvláště by měl mít na paměti práci s laickými představiteli církve, protože v posledním čase si laici stěžují na to, že mají pocit, že jsme více církví episkopální než presbyterní. Povšimněme si pouze sdělení v našem tisku: „Prezidentem či premiérem atd. byl přijat biskup ten a ten…," ale již tam není napsáno, že s ním byl kupříkladu místopředseda ústřední rady. Přitom místopředseda ústřední rady je z pohledu církevního práva ve stejně zodpovědném postavení jako patriarcha.

Pokud bych měl opravdu říct, co bych udělal s úřadem ústřední rady, kdybych byl zvolen patriarchou: Pokusil bych se vnést alespoň trochu pocitu radosti. Ano, té všeobjemné radosti, která by nás potom zavazovala mírou zodpovědnosti.

Konkrétně bych dále pragmaticky vyjádřil povinnosti každého člověka. Teprve poté by bylo možno vyhodnotit, kdo je vytížený, kdo je méně vytížený, kdo je neschopný.

Zažil jsem ve svém životě pět patriarchů. O posledním není třeba hovořit. Z celé jeho činnosti vyplynulo obrovské zklamání. Byl bych rád, aby úřad patriarchy, ale i úřad ústřední rady získal zpět tu míru důstojnosti, ale i jistou míru lidské preciznosti, aby církev nemusela s povzdechem říkat: „Ryba zapáchá od hlavy." Úřad na Wuchterlově ulici v Praze by měl být otevřený celé církvi, aby každý člen věděl, že se mu tam dostane nejenom dobrého slova, společného sejití nejenom s laskavými lidmi, ale i společenstvím církve.

Zprávy

Stanislav Kubín v Karlíně

Známá osobnost naší církve, básník Stanislav Kubín, člen kulturní rady, bude prezentovat v úterý 27. června v 17 h svoji poezii v Literárně dramatickém klubu Dialog na cestě. Setkání s ním se uskuteční na půdě náboženské obce Praha 8, ve Vítkově ul. č. 13. Součástí komponovaného programu autorského čtení jsou i krátká zamyšlení těch, kdo s bratrem Kubínem celá léta spolupracují. Patří k nim i známý herec a recitátor Alfred Strejček, který o básníkově tvorbě uvedl:

„Neřeknu nikomu, co v sobě nosím ..," píše v jedné ze svých básní Stanislav Kubín. Pravda, třináctá komnata obvykle zůstává uzavřena, ale - touha pohání nás dveře komnat otevírat. A to básník činí ve svých básních i ve svých esejích – pokorně a s úctou se dotýká hájemství lidských duší a citů. Je vzrušující nahlížet do žhavého člověčího nitra. A upřímnost autorova dá-vá zapomenout na rozpaky z oné možnosti. Svět radostí, touhy, lásky, ale i sebezpytu, (a v ikarovských pasážích i trpké bolesti), je položen jako obětina k nohám toho Nejvyššího. Bez patosu, prostě. U vědomí, že - teprve přesáhnutím slov, přesáhnutím hvězd a noci, zakusíme věčnost…"

Stanislav Kubín publikoval od mládí, především časopisecky. Knižně vydal básnické sbírky Dotýkání (1999), Čas zastavení, čas Perseid (Blahoslav - 2002) a Klečící Bůh (Kruh - 2004). Napsal celou řadu článků uveřejněných v církevním i jiném tisku a dnes již více jak devadesát esejů Epištolní a jiná zamyšlení. Je autorem scénických pásem a scénářů pro soaré typu talk shaw, kterým se věnuje již od konce osmdesátých let. Hosty jeho pořadů bylo více než šedesát osobností, především z oblasti naší kultury, uveďme například jména jako Gabriela Vránová, Miroslav Horníček, Jan Kačer, Radovan Lukavský, Alfréd Strejček, Rudolf Pelar, Vladimír Komárek. O smyslu takovýchto setkávání autor v jednom rozhovoru uvedl: „Darovat radost a úsměv – co může být víc." Chcete-li se i vy podílet na darech, které pro nás Stanislav Kubín už řadu let připravuje, nezapomeňte na setkání s ním do Karlína přijít!

Václav Strachota

Oratorium Jan Hus

Skladatel a zpěvák Richard Pachman spolu se zpěvačkou Ditou Hořínkovou vystoupí 5. července v 19 h v modlitebně naší církve v Říčanech, ul. 17. listopadu 252/43 a 6. července v 19 h v Husově sboru v Mnichovicích v koncertní verzi oratoria Mistr Jan Hus k připomenutí státního svátku. Oratorium, připomínající osud a práci Husa formou dobových i původních skladeb a písní, bylo oceněno nedávno Václavem a Dagmar Havlovými v rámci mezinárodního festivalu Zlatá Praha 2006. Mimo koncerty 5. a 6. července není v současnosti možno oratorium nikde jinde zhlédnout.

Vstupné dobrovolné.

Info: www.pachman.cz

Pouť na Sázavu

Šestý ročník tradiční pouti na Sázavu pořádá naše církev 1. července.

Program:

9 h *Zahájení pouti* - Sbor opata Prokopa (pražský biskup Mgr. Karel Bican, starosta města Sázava Josef Fiala)

9.25 h *Pouť do Sázavského kláštera* (vedou netradiční postavy Cyrila a Metoděje)

9.45 h *Bohoslužby* - liturgie dr. K. Farského s večeří Páně - severní zahrada Sázavského kláštera - (pražský biskup Mgr. Karel Bican)

* Komorní hudební mix v rajském dvoře Sázavského kláštera

11 h - Coro Piccolo / rajský dvůr Sázavského kláštera - (dětský pěvecký sbor, sbormistr: Jana Galíková)

11.20 h - Ondřej Kříž (kytara, zpěv) a Zuzana Jukešová (akordeon) / rajský dvůr Sázavského kláštera

(program: Muzikolamy)

11.40 h - G* apeels / rajský dvůr Sázavského kláštera - (dívčí kvartet, program: spirituály)

12 – 14 h - Oběd (individuálně)

Divadlo

14 h - Divadelní představení - divadlo Studna – pohádka pro malé i velké / severní zahrada Sázavského kláštera

Koncert pro folkové fajnšmekry

15 h - OBOROH / severní zahrada Sázavského kláštera

16 h - PAVEL LOHONKA ŽALMAN / severní zahrada Sázavského kláštera

Závěrečné ztišení

17 h - *Zakončení pouti* / krypta Sázavského kláštera - (kontemplace, modlitba pod vedením sázavských duchovních Olgy Rajnoškové a kněze Římskokatolické církve otce Františka)

Program pro děti

10 – 12 h - dětská výtvarná soutěž o ceny: Cyril a Metoděj / areál Sázavského kláštera

10 – 14 h tajemný les se soutěžemi / Čertova brázda v blízkosti kláštera

11.00 – 11.20 h - vystoupení dětského sboru Coro Piccolo / rajský dvůr Sázavského kláštera

14 – 15 h - divadelní představení - pohádka / severní zahrada Sázavského kláštera - po pohádce vyhlášení vítězů dětské výtvarné soutěže Cyril a Metoděj

V průběhu celého dne: výstava prací z dětské výtvarné soutěže Žijeme všichni na jedné zemi a Mistr Jan Hus / areál Sázavského kláštera, Sbor opata Prokopa.

Poslední možnost přihlášek na autobus zdarma vypravený z Prahy tel.: 220 398 114, 220 398 132, mobil E. Rajnošková: 724 045 197)

(OVV)

Festival duchovní hudby

Sedmý ročník festivalu duchovní hudby se uskuteční ve středu 5. července od 17 h v chrámu sv. Mikuláše.

Na programu:

Pražský žesťový soubor (Prague Brass Ensemble), Bohumír Rabas - varhany, Komorní sbor Resonance, Dětský pěvecký sbor Coro Piccolo, Smíšený pěvecký sbor CČSH Chrudim, Komorní sbor Christi, Chorus Angelicus, Komorní sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra, Happy Day Quintet, West Valley Masterwork Chorale, USA.

Více na: www.svmikulas.cz/festival

NO Praha 1 - Staré Město

Závěrečný koncert Harmonie

Dokončení ze str. 1

standarty či Duet Papagena a Papageny z Kouzelné flétny od W. A. Mozarta. Kromě zpěvu posluchači slyšeli housle, klavír, kytaru i klarinet. Žáci ovládající tyto hudební nástroje zahráli skladby W. A. Mozarta, J. S. Bacha, Riedinga, M. Dlouhého ale i lidové písně či etudy. Kromě sólistů se představily Dívčí vokální kvartet a Komorní soubor pod vedením Martina Grobára, žákovská kapela "Sedum plus" pod vedením Jakuba Nygrýna, která i doprovodila zpěvačky Magdalenu Typoltovou, která zamilovaně zazpívala píseň Já jsem zamilovaná, a Kateřinu Vlčkovou, která s kapelou secvičila píseň Jakpak je dnes u nás doma. Nechybělo ani Klarinetové trio, které zahrálo Preludium od J. S. Bacha. Veliký potlesk sklidili žáci literárně-dramatického oboru pod vedením Vladimíra Jopka, kteří se představili hrou Karla Čapka: "O úpadku doby". Pro nadějné a talentované herce to bylo premiérové představení této hry. Diváky kromě výborných hereckých výkonů zaujaly i převleky, dokonce se převlékl i klavírní korepetitor. Moderátoři samozřejmě nemohli zůstat pozadu, tudíž během večera svými převleky překvapovali a bavili přítomné obecenstvo a dětem tím připomněli, že se blíží prázdniny, což je čas výletů a koupání.

Byly také vyhlášeny tři ankety školy: O nejúspěšnějšího ředitele ZUŠ Harmonie pro rok 2006, O nejkrásnějšího učitele ZUŠ Harmonie a O nejoblíbenější učitelskou dvojici. První anketu přišel vyhlásit zástupce ředitele Vladimír Jopek (učitel literárně-dramatického oboru, pěvecké hlasové výchovy, hry na akordeon a klavír). S velkým podivem a asi nějakým nedopatřením bylo v obálce ukryto jeho jméno, ale jelikož není ředitelem ZUŠ Harmonie, tak tuto cenu přišel převzít druhý v pořadí, ředitel Marek Vávra (učitel na zobcové flétny, saxofon, pěvecké hlasové výchovy, liturgického zpěvu). Druhou anketu vyhlásila zpěvačka Dita Hořínková, která předala šerpu svému kolegovi Markovi Šmausovi (učitel na akustickou a elektrickou kytaru), který tím získal titul Mišš-Šmaus. Třetí anketu nemohl přijít vyhlásit nikdo jiný než nejúspěšnější ředitel ZUŠ Harmonie pro rok 2006 Marek Vávra. Z vítězství a z neuvěřitelného počtu hlasů se radovala dvojice učitelů – moderátorů Otík a Romík.

Žáci i učitelé tímto koncertem předvedli svou celoroční práci a jistě si zaslouží vysněný odpočinek. Děkujeme za krásný podvečer a přejeme pěkné prožití prázdnin.

Hana Rohlíčková

Kalendarium – červen/červenec

26. 6. 1861- Zemřel v Praze **Pavel Josef Šafařík** (* 13. 5. 1795 v Kobeliarově) - obrozenecký historik a jazykovědec.

26. 6. 1941 - E. Beneš zaslal zvláštní depeši státnímu prezidentu E. Háchovi, v níž ho varoval před dalšími ústupky okupantům a žádal, aby vláda podala demisi.

26. 6. 1991 - Zemřela v Praze **Vlasta Fabianová** (* 29. 6. 1912 ve Lvově na Ukrajině) - slavná herečka a pedagožka.

27. 6. 1836 - Narodil se v Janově u Soběslavi **František Josef Studnička** (+ 21. 2. 1903 v Praze) - matematik a fyzik, který byl od 35 let řádným členem České královské společnosti nauk a byl jejím prvním generálním sekretářem. Byl i členem Společnosti Musea Království českého a Matice české. Od roku 1886 byl členem zemské školní rady a roku 1902 obdržel za svoje zásluhy titul a hodnost dvorního rady. Zasloužil se o vydávání Časopisu pro pěstování matematiky a fysiky, ve kterém působil v letech 1872-81 i jako redaktor. Tento neúnavný organizátor českého vědeckého života stál i u zrodu Jednoty českých matematiků a fyziků v 60. letech 19. století. Díky jeho iniciativě byla činnost Jednoty spojena pevně s českým národním hnutím, když se ve své ediční činnosti zabývala vydáváním mj. i českých středoškolských učebnic matematiky a fyziky.

27. 6. 1991 - Poslední voják Sovětské armády opustil Československo.

28. 6. 1911 - Citelná porážka křesťanských sociálů podnítila vládní krizi, která vedla k demisi Bienerthovy vlády. Již potřetí převzal řízení kabinetu P. Gautsch, avšak jen do 3. listopadu t. r. V novém kabinetě zasedli i dva Češi - do křesla ministra veřejných prací usedl O. Trnka, ministrem zemědělství se stal A. Bráf a po jeho smrti v létě 1912 F. Zenker.

29. 6. 1881 - V chuchelské výletní restauraci došlo k bitce mezi německými a českými studenty. Tzv. chuchelská bitva spadala do období bojů o rozdělení pražské univerzity. Bitka skončila poraněním několika německých studentů a všeobecnou kocovinou. Stala se klasickým modelem fungování nacionálního šovinismu.

30. 6. 1221 - Slavnostní shromáždění se konalo v Schatzberku ("na Šacké hoře") při moravsko-rakouské hranici. Za účasti Přemysla, biskupa Ondřeje a papežského legáta Řehoře de Crescentia český král ustoupil. Došlo k obnovení privilegií pražského biskupství. Listina z 2. července 1221, nazývána konkordátem (legát Řehoř rozhřešil krále i šlechtu z klatby a zbavil diecézi Ondřejova interdiktu), zaváděla pořádek do placení desátků.

30. 6. 1421 - V Praze provedl Jan Želivský převrat, 2. července obsadil obě radnice (Starého i Nového Města pražského) a "tehdy vládl celou obcí" (jak zaznamenal Starý letopisec). Na radnice dosadil po patnácti konšelech ze svých přívrženců.

1. 7. 1506 - Zemřel v Kutné Hoře **Matěj Rejsek** (* okolo 1445 v Prostějově) - kameník a stavitel, který mj. dostavěl chrám sv. Barbory v Kutné Hoře.

1. 7. 1926 - V platnost vstoupil zákon o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří (z října 1924, novelizován v roce 1928).

1. 7. 1981 - Zemřel v Praze **Zdeněk Burian** (* 11. 2. 1905 v Kopřivnici) - malíř a ilustrátor proslulý zejména svými rekonstrukcemi života v pravěku.

1. 7. 1991 - V Praze byl podepsán protokol o rozpuštění Varšavské smlouvy.

2. 7. 1396 - Jan z Jenštejna vysvětil svého synovce Olbrama ze Škvorce pražským arcibiskupem a sám abdikoval na tento úřad (17. června 1400 zemřel v Římě).

2. 7. 1951 - V Babicích na Třebíčsku byli zavražděni tři členové národního výboru. Druhý den došlo k dopadení pachatelů, kteří se skrývali v nedalekých polích, z nichž dva byli na místě zastřeleni. Zrodil se "případ Babice". Za několik dnů proběhl proces s třinácti osobami, z nichž sedm bylo odsouzeno k trestu smrti, ostatním byl vyměřen trest vězení nad 20 let nebo doživotí. Rozpoutala se velká propagandistická kampaň, zaměřená proti "americkému imperialismu, Vatikánu a vesnickým kulakům". Celý "případ" zůstal obestřen řadou záhad.

(red)

Pro děti a mládež

Je posedlý

To si mysleli mnozí, když viděli Pána Ježíše. Jak to bylo ve skutečnosti, nám napoví tajenka, kterou získáme tak, že si z biblického textu Mk 3, 20-25 vypíšeme písmenka podle naznačeného klíče:

1. číslo = verš,
2. číslo = slovo,
3. číslo = písmeno z tohoto slova.

22,3,1; 25,3,5; 23,2,2; 20,7,5; 20,8,2; 23,14,3; 24,2,3; 25,4,3; 20,7,10; 21,4,4; 22,3,5; 21,15,4; 23,4,1; 24,2,1; 25,4,2; 20,3,4

(Řešení z minulého čísla: Sobota

Jana Krajčiříková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčiříková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz